

Sygn. akt VI Ka 1447/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sędziowie: SO Małgorzata Bańkowska (spr.)

SR del. Justyna Żbikowska

Protokolant asystent sędziego Dominika Wolska - Gamdzyk

przy udziale Prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 14 marca 2016 r. w W.

sprawy M. S. syna A. i M. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 178a§1kk, art. 222§ 1kk, art. 226§1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 19 sierpnia 2015 r. sygn. akt II K 541/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anita Jarząbek - Bocian SSO Małgorzata Bańkowska SSR del. Justyna Żbikowska

Sygn.akt VIKa 1447/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja obrońcy oskarżonego M. S., nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd meriti odnośnie sprawstwa oskarżonego, co do wszystkich trzech zarzuconym mu czynów, a zakwalifikowanych z art. 178a§1kk, 222§1kk i 226§1kk. Kwestionuje natomiast ocenę sądu w zakresie odnoszącym się do stopnia społecznej szkodliwości tych czynów i podnosi, że sąd niedostatecznie uwzględnił właściwości i warunki osobiste M. S., które w jego ocenie przemawiały za zastosowaniem wobec niego instytucji prawnej o jakiej mowa w art.66kk.

Sąd okręgowy, po przeanalizowaniu wszystkich okoliczności na jakie wskazał obrońca w apelacji, nie podzielił jego stanowiska, co do tego, że oskarżony zasługuje na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania.

Na wstępie należy zaznaczyć, że nie jest tak jak twierdzi obrońca, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów.

Przyznanie o jakim pisze w apelacji dotyczyło wyłącznie etapu postępowania przygotowawczego. Przed sądem oskarżony odwołał swoje wcześniejsze wyjaśnienia sugerując, że zostały one na nim wymuszone.

W świetle wszystkich dowodów zebranych w sprawie, to twierdzenie, w ocenie sądu odwoławczego, jawi się jako niewiarygodne.

Funkcjonariusze nie mieli żadnego powodu aby bezpodstawnie pomawiać oskarżonego o zachowanie jakie nie miałyby miejsca w rzeczywistości. On sam nie złożył zażalenia na zatrzymanie, ani skargi na czynności przeprowadzane z jego udziałem.

Oczywiście, oskarżony nie ma obowiązku mówienia prawdy, ale twierdzenie w tych okolicznościach przez obrońcę, że oskarżony zrozumiał naganność swojego postępowania i wyraził szczerą skruchę, jest nieuprawnione.

Nawet na etapie postępowania odwoławczego M. S., negował swoje sprawstwo w zakresie dwóch spośród trzech przypisanych mu czynów.

Prezentowana przez niego postawa podczas całego postępowania, nie świadczy więc o tym, że ma on krytyczną ocenę swojego zachowania. Wyrażona przez niego skrucha tylko pozornie jest szczerą.

Jego postawa procesowa jest pełna sprzeczności. Najpierw przeprosza funkcjonariuszy za swoje zachowanie, aby za chwile oskarżyć ich o stosowanie bezprawnych metod podczas przesłuchania.

Wszystkie wyżej wymienione okoliczności niezbiecie świadczą o tym, że oskarżony nie wyciągnął właściwych wniosków ze swojego zachowania, co de facto przekreśliło jego szanse na warunkowe umorzenie postępowania.

Nadto należy zauważyć, że czyny jakich się dopuścił M. S. charakteryzują się znacznym stopniem społecznej szkodliwości.

Ustawodawca nie uzależnił tego stopnia od pory w jakiej pijany kierowca prowadzi pojazd, czy od natężenia ruchu na drodze. Podobnie jak w przypadku znieważenia funkcjonariusza i naruszenia jego nietykalności cielesnej, o stopniu społecznej szkodliwości nie przesądza forma w jakiej dopuścił się znieważenia, ani sposób naruszenia nietykalności, lecz sam charakter czynu.

Okoliczności na jakie wskazuje w apelacji obrońca, mogą mieć w tym konkretnym przypadku jedynie znaczenie dla wymiaru kary, a ta, zważywszy na przebieg zdarzenia w jakim doszło do popełnienia przypisanych czynów, uwzględniła je w stopniu właściwym.

Mając powyższe na względzie, jak i młody wiek oskarżonego i jego dotychczasową niekaralność, sąd właściwie miarkował kary za poszczególne czyny.

Sąd meriti sięgnął po najłagodniejszą z możliwych kar wolnościowych, przewidzianych za czyny jakich dopuścił się oskarżony, dając tym samym wyraz swojemu przekonaniu, że nie powróci on na drogę przestępstwa, a dolegliwość finansowa wynikająca z kary o charakterze pieniężnym spełni swój wychowawczy cel.

W ocenie sądu odwoławczego, wymierzone kary jednostkowe, jak i kara łączna grzywny, nie noszą cech rażącej surowości i nie przekraczają możliwości zarobkowych oskarżonego. Taki sam charakter ma orzeczone świadczenie pieniężne.

Reasumując należało stwierdzić, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z wnioskiem apelacji, jak również brak jest podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

ss Małgorzata Bańkowska sso Anita Jarząbek-Bocian ssr/del/ Justyna Żbikowska